Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
novembre 2008
BarriSants.org
la Burxa
10 anys
periòdic de comunicació popular
núm. 123

TEATRE CONTRA EL SICLENCI
Entrevista a Estela Carlotto, *Abuela de la plaza de Mayo* d'Argentina, que ha estat al barri en la clausura de la tercera edició del Teatre per la Identitat que s'ha dut a terme a la Casona. **PÀGINA 8**

El veïnat de les Corts, contra la requalificació del Miniestadi

La requalificació dels terrenys del Miniestadi permetria al Barça finançar el projecte de rehabilitació del Camp Nou, a càrrec de Norman Foster. **INTERNET**

Els plans del Futbol Club Barcelona de construir més d'un miler de pisos en els terrenys del Miniestadi, qualificats actualment com a equipaments esportius, han posat en peu de guerra el veïnat de les Corts. La Coordinadora d'Associacions de Veïns i Entitats de les Corts s'oposa rotundament al fet que la ciutat perdi 70.000 m² d'equipaments i troba inadmissible que el club barceloní, amb el vistiplau municipal, pugui finançar la reforma del Camp Nou amb el canvi d'usos d'aquest sòl. **Pàgina 4**

Especial 3 de 9

PÀGINES CENTRALS
Els Castellers de Sants fan un hjomenatge a la jornada històrica en què els Borinots van passar a ser una colla de nou. A l'interior de LA BURXA podreu trobar un repàs dels quinze anys de la colla, un desplegable i entrevistes a alguns dels protagonistes.

Jordi Sànchez
Director de la Fundació Jaume Bofill, des d'on s'elabora anualment l'Informe PISA, una radiografia del sistema educatiu català que ha aixecat molta polèmica. **Pàgina 12**

Opinió

La crisi sota una perspectiva diferent

PÀGINA 2
L'economista Jordi Soler ens explica com la crisi actual no tan sols té una explicació macroeconòmica, sinó que principalment té una base ètica: els rics de sempre no han tingut prou de seguir sent més rics que ningú. Al contrari, s'han dedicat a crear productes financers, no pas sofisticats, sinó inintel·ligibles per a tothom.

Cultura

Presentació de 'La Rumba de Sants'

PÀGINA 10
Després d'anys orgnitzant tot tipus d'activitats per donar a conèixer les seves reivindicacions, la Plataforma pel Soterrament de les Vies i contra el Pla de l'Estació ha publicat un CD que inclou *La Rumba de Sants*. Aquest col·lectiu explora, així, una manera lúdica i creativa de fer arribar a tot el veïnat els problemes urbanísitics que viu el barri.

Arreu

Castelldefels, en lluita contra l'amiant

PÀGINA 11
Centenars d'extreballadors de l'antiga fàbrica Rocalla, invàlids a conseqüència de greus malalties pulmonars, i vídues d'empleats afectats per l'amiant, han presentat reclamacions contra la nova propietària de l'empresa (Uralita SA) perquè es reconegui la malaltia professional i així puguin percebre les prestacions de la Seguretat Social que els pertoquen.

Contes per un món millor

PÀGINA 6
L'Esplai Xiroia ha editat aquest llibre redactat, il·lustrat i maquetat conjuntament pels membres d'aquest grup de lleure per demostrar que la cultura no és exclusiva de les elits intel·lectuals.

Opinions

Editorials

Les idees segueixen estant perseguides

Al contrari del que s'accepta de manera comuna, hi ha idees que continuen sent objecte de persecució política i policial.

En aquest número de LA BURXA recollim, una vegada més, casos de repressió a mans dels cossos policials i de l'estament judicial. Al contrari del que s'afirma insistentment, sobretot des de la classe política i els mitjans de comunicació de masses, hi ha maneres de pensar que no gaudeixen de la tan famosa llibertat d'expressió. No és una afirmació feta amb lleugeresa. Avui en dia, és fàcil acusar determinats col·lectius d'irresponsablitat política, de manca de coneixements històrics o, simplement, d'exageració per dir que la llibertat d'expressió només existeix per a uns quants. Però cada dia, parant atenció al que passa al nostre voltant, podem veure com es vulnera el dret de manifestació, com es porten a judici persones l'únic delicte de les quals és expressar opinions que depassen els límits del que és políticament correcte i com encara existeixen lleis que castiguen el fet de pensar diferent. La immobilització de les persones que es manifestaven contra el feixisme el 12 d'octubre, els judicis per la crema de fotos del rei o de banderes, les detencions preventives de suposades cèl·lules *islamistes* (abans de cometre cap delicte!), entre d'altres, en són mostres prou clares. Es parla de les normes del joc democràtic, dels límits de la llibertat d'expressió, però la majoria dels casos en què s'aplica tota la força de la llei (una llei que té alguns articles poc legítims i d'altres que són clarament antidemocràtics) és per punir idees que qüestionen l'actual *statu quo*. I tot mentre els actes de feixistes, especuladors i altres tipus de criminals es castiguen amb una duresa molt inferior. Potser és que es tracta d'un sistema legal vàlid per a uns pocs?

Sants ja és un barri de nou

La colla castellera de Sants va descarregar el tres de nou a la seva diada, embolcallada per la gent del barri, que va fer pinya per alçar aquest castell espectacular.

LA BURXA anterior celebrava que s'havia pogut carregar el tres de nou a la plaça de Tarragona, una diada molt valorada en el calendari casteller. I aquest mes podem celebrar que, a més, l'ha descarregat, ni més ni menys que a la plaça Màlaga. Ha estat a casa, amb la calidesa de les seves gents, que la colla de la camisa grisa ha pogut consolidar-se com a colla de nou. Només amb una pinya molt forta i sòlida el tronc pot pujar, i l'enxaneta pot fer l'aleta. En aquesta diada no només es va demostrar la cohesió i la serietat dels nostres Borinots, sinó que també es va posar de manifest que Sants i la gent que hi viu es mouen per la cultura popular, donant suport a les nombroses mostres de vitalitat lúdica i compromesa que hi ha al barri i participant-hi de manera activa.

Opinió

La borsa o la vida

Jordi Soler. Economista

Algú podria tenir la temptació de descriure l'actual crisi financeroeconòmica des de la teoria macroeconòmica. Així, ens parlaria d'una crisi de sobreproducció als EUA que va desembocar en les guerres de l'Afganistan i de l'Irak, com a mesura per col·locar excedents, i que això va provocar una caiguda dels tipus d'interès i una eufòria econòmica que van anar inflant un globus artificial que ens ha petat ara als morros.

Però no ens enganyem, no és només això. En aquesta crisi hi ha un component ètic que cal tenir en compte. Els rics de sempre no han tingut prou de seguir sent més rics que ningú, sinó que s'han dedicat, ajudats per joves taurons de les taules de diner, a crear productes financers, no sofisticats sinó inintel·ligibles per a tothom. D'aquesta manera, han aconseguit tenir apalancaments financers que multiplicaven els seus guanys estratosfèricament. A canvi, és clar, d'omplir de merda l'actiu dels fons de pensions de la majoria de nosaltres, dels fons d'inversió de petits estalviadors, o de les reserves de molts països sobirans.

S'ha fet una volta de més al cargol. El capitalisme, injust per essència, ha substituït el benefici privat per la cobdícia. No n'ha tingut prou de domesticar els sindicats i de fer caure les rendes del treball, sinó que ha menyspreat l'activitat productiva i ha convertit la financera en el centre del món. Un món que és un casino on es tracta d'esquilmar els pobres en benefici dels rics. Tot això adobat amb els especials plats nacionals de cada país: als EUA, les hipoteques *subprime*; a Islàndia, els extratipus d'interès, o a l'Estat espanyol, la bombolla immobiliària.

I el pitjor és que quan ha petat el globus, els governs estan corrent a desviar grans quantitats de diners, a salvar els especuladors i els sàtrapes cobdiciosos. Diners que pagarem entre tots en una mena de socialisme per als rics i capitalisme salvatge per a la resta. A ells, que ens han robat els estalvis, els taparan els forats i nosaltres seguirem amb les lloses de les hipoteques i amb fons de pensions anorreats.

Què podem fer? D'entrada, exigir als governs que determinin qui han estat els culpables i processar-los. Cal que acabin a la presó. D'altra banda, generar un debat on els beneficis excessius tinguin una forta penalització fiscal, i si pot ser, fer-ho retroactivament als darrers anys de xauxa immobiliària. Desconstruir els sindicats que han esdevingut aliats dels capitalistes, fulminar-ne els dirigents, i preparar opcions combatives que facin recuperar les rendes del treball. Crear xarxes ciutadanes als barris que explorin noves formes d'ajuda mútua, noves economies i que enforteixin la capacitat de resposta davant l'abús. I repensar el capitalisme... És clar que molts no hi hem cregut mai.

Cartes

El 12-O, un 'conyàs'?

Oriol A. G.

Per mi el 12 d'octubre no és tedi i ensopiment, com per Rajoy. Per mi vol dir expressar lliurement al carrer que el feixisme, el genocidi, el dret de conquesta, la supremacia racial i cultural i la imposició lingüística són valors execrables i que, si uns quants s'hi manifesten a favor al districte on visc, també tinc el dret a denunciar-ho pacíficament.

Però es veu que no, que en aquesta ciutat alçar la veu en contra d'aquests valors no és prou cívic, o que és directament incívic. Aquest 12 d'octubre vam cridar «Res a celebrar!» i els blaus de baix, per ordre dels de dalt, ens van negar el dret a manifestar-nos (algú es recorda que Interior va ser condemnat pel TSJC per vulnerar aquest dret en ocasió de la *mani* pel dret a l'habitatge? Ens van privar de llibertat de moviment a la via pública durant gairebé tres hores, van intimidar els veïns que ens llençaven menjar mentre aguantàvem el setge policial, i van ferir sis persones.

Quina mena de memòria històrica fomentem, que quan recordem el que no pot tornar a passar, les autoritats segresten precisament aquells que no surten a *«cazar negros, moros, maricones, polacos y rojos»*? D'altra banda, nosaltres hauríem trencat el setge si de veritat ho haguéssim volgut: la situació era tan absurda que bé es valia haver intentat, tenaçment, abandonar la gàbia passés el que passés.

Una altra vegada miraré de no fer-me caqueta.

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Salt de plens

Zapatero i olé!

Quel Ness

El gran entabanador, l'encantador de serps, el fakir de la Moncloa, el tafur del Pisuerga, l'enorme mentider, el tarannà impossible... Tots aquest malnoms i més se li poden adjudicar al president espanyol. Va guanyar les primeres eleccions, no gràcies a l'efecte ZP, com ens volien fer empassar els seus assessors d'imatge, sinó a causa de l'efecte Goma-2 de l'11-M. Les segones se les va emportar perquè els seus rivals eren més fluixets, encara, que ell i perquè a Catalunya hi ha una massa de votants que, malgrat el tracte ignominiós del Govern espanyol amb nosaltres, es creuen que si no voten PSOE deixen de ser d'esquerres, de ser *progres*. No saben que, com va dir en Josep Pla, el més semblant a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres. No sé què més ha de fer el PSOE perquè aquí no els voti ningú. Si els nyaps de rodalies, la presa de pèl de l'Estatut (*«Apoyaré...»*), la humiliació de l'aeroport del Prat, l'escanyament econòmic, no són suficients, això vol dir que tenen màniga ampla per pixar-se'ns a sobre i dir que plou.

Bé, doncs resulta que ara el gran mag vol sortir a la foto amb els *grandes* del món i no li deixen fer-ho. Està que trina perquè es pensava que els *polacos* érem nosaltres, i resulta que són ells. El virtuós del *«donde dije digo, digo Diego»* creu que Espanya ha d'anar a la gran fantasmada de la refundació del capitalisme que es farà a Nova York. Quina por! Només de sentir-ne el nom ens hauria d'agafar per arrencar a córrer. Volen tornar a inventar la pólvora. Mare de Déu senyor!

Va estar a punt d'anar-hi com a *grande*, tot convencent l'homenet hiperquinètic de l'Elisi. Però la gran pregunta és: què li havia promès ZP a Sarkozy per fer-lo canviar de parer? Que a partir d'ara als nens catalans els faran aprendre la Marsellesa a l'escola per allò del veïnatge? Que a tots el centres oficials espanyols es repartirà *Le Monde*, a més de l'*ABC* i *La Razón*? Que prohibirà la fabricació de cava català per potenciar el *champagne*? Si fos tot això, rai! El que fa por de veritat és saber què li hauria ofert a canvi per sortir a la foto. Perquè ningú serà tan innocent de pensar que hauria estat a canvi de res, oi? Periodisme d'investigació, on ets? Això sí que seria un bon article. Segur que ens faríem creus del que són capaços de fer els espanyols, per demostrar al món que ja no són l'Espanya casposa de sempre. Total, només per escalfar una cadira. Què els explicaria ZP, la bonança del sistema bancari espanyol? Només d'escoltar les exigències del Banc d'Espanya als bancs espanyols es posarien tots a riure. I en cas d'escoltar-lo, dubto que els clients dels bancs i caixes europeus estiguessin disposats a morir cremats de comissions per compensar les exigències, com nosaltres. D'altra banda, a Nova York manaran els de sempre i la resta, comparses i gràcies. A més, li sortiria cara la broma a Sarkozy: com que en ZP no parla ni un borrall de res, haurà de posar-li uns quants traductors. Tot plegat perquè després li fes la mateixa botifarra que fa a tothom qui se'l creu. I olé!

Sants

Minestadi: negoci rodó

La intenció del Futbol Club Barcelona de construir més de mil habitatges en una zona destinada a equipaments socials per finançar la reforma del Camp Nou ha posat en peu de guerra el veïnat de les Corts, que s'oposa a qualsevol requalificació de terrenys del Miniestadi.

Ester Rams
Les Corts

D'ençà de la presentació del projecte, ara farà una any, i de les paraules de Joan Franquesa, responsable de Patrimoni del Barça, en què afirmava que la reforma del Camp Nou no costaria ni un duro als socis, la Coordinadora d'Associacions de Veïns i Entitats i de les Corts, que lidera l'oposició al projecte, s'espera el pitjor: que aquestes reformes les pagui la ciutadania i que es perdin uns terrenys destinats a equipaments socials.

OPACITAT

La coordinadora veïnal denuncia la poca transparència que està envoltant aquest procés i afirma que, malgrat el compromís de la regidora del Districte d'informar-los de qualsevol aspecte relacionat amb el futur dels terrenys, les entitats s'han anat assabentant de les intencions del Barça i del consistori únicament a partir de les filtracions als mitjans. La proposta actual de l'Ajuntament advoca per la requalificació dels terrenys, i és encara més agosarada que el projecte del mateix FC Barcelona. En aquesta proposta es destinen a equipaments únicament el 4% del total del terreny (7.464 m²), i a més fins i tot inclou 15.000 m² destinats a la construcció d'hotels. Per la seva banda, Iniciativa per Catalunya , tot i que inicialment es va oposar a la desaparició dels equipaments i va qualificar la proposta del Barça de a *«pelotazo»* urbanístic, actualment ha presentat un projecte que també inclou la requalificació dels terrenys i la construcció de 1.080 habitatges.

Vista panoràmica de les instal·lacions del Futbol Club Barcelona. **INTERNET**

OPOSICIÓ A LA REQUALIFICACIÓ

Cap dels projectes, ni el del Barça, ni el de l'Ajuntament, ni el d'ICV satisfà el veïnat de les Corts, que des de fa mesos treballa perquè més entitats i veïns s'adhereixin a la lluita contra la requalificació del Miniestadi. A més de visualitzar aquesta opció a escala local, amb pancartes i accions de protesta, han convocat una assemblea veïnal per al proper mes de novembre.

Precedents

Gols als ajuntaments

El Barça no és l'únic club de futbol que pretén «treure profit» del seu patrimoni a partir de les requalificacions urbanístiques. Molts dels directius futbolístics tenen estretes relacions amb empreses immobiliàries i constructores, i això no pot passar per alt, com tampoc que les llotges dels principals equips acullen cada partit importants personalitats de la vida econòmica i política.

El 1997 l'Espanyol es va convertir en el pioner d'aquesta estratègia i es va vendre l'estadi de Sarrià després d'aconseguir el canvi d'ús dels terrenys. L'operació no va acabar de rutllar, ja que no es va poder construir la zona d'habitatges de luxe prevista inicialment a causa de l'oposició social. El club blanc-i-blau ha ubicat les seves instal·lacions a Sant Adrià de Besòs i a Cornellà.

El Reial Madrid també va fer el seu negoci en una operació de la mà de Florentino Pérez, que va aportar al club 504 milions d'euros de benefici i que va ser denunciat fins i tot pel PSOE.

D'altra banda, el València Club de Futbol no ha volgut ser menys. L'entitat esportiva espera obtenir al voltant de 320 milions d'euros per la requalificació de 88.700 m² de l'estadi de Mestalla, ubicat al centre de la ciutat.

«Ens oposem que la reforma del Camp Nou la pagui la ciutadania»

Adela Agelet

Portaveu de la Coordinadora d'Associacions de Veïns i Entitats de les Corts

Gairebé 10 anys després que la pressió veïnal aturés el Pla Barça 2000, els veïns i veïnes de les Corts s'han tornat a organitzar per evitar un nou intent de requalificació dels terrenys del Miniestadi.

Ester Rams
Les Corts

Què és la Coordinadora d'Associacions de Veïns i Entitats de les Corts?

Podríem dir que és la continuació de la plataforma opositora al Barça 2000. A les Corts tenim poca tradició de treball en comú però aquesta plataforma va aconseguir agrupar diverses entitats i, fins i tot, després d'aturar el projecte urbanístic els contactes es van mantenir. Pensàvem que els terrenys del Miniestadi suposaven un conflicte potencial i hem continuat parant-hi atenció. Així que, quan es va començar a parlar de la remodelació del Camp Nou, ens vam tornar a trobar i ens vam constituir legalment com a coordinadora. Actualment està formada per set associacions veïnals: Zona Universitària, Avinguda Xile, Sant Ramon, Racó de les Corts, Camp Nou, les Corts Sud i les Corts, però se n'hi estan afegint més.

Quina és la vostra posició davant el projecte presentat pel Barça?

El Barça vol pagar la remodelació del Camp Nou, que costa uns 500 milions d'euros, amb la requalificació dels terrenys del Miniestadi, on volen construir pisos. Nosaltres ens hi oposem rotundament, perquè si això es fes, representaria que entre tots els ciutadans pagaríem les reformes de l'estadi i perdríem 70.000 m² d'equipaments. Estem en contra de qualsevol requalificació d'aquests terrenys, que estan considerats pel Pla general metropolità (PGM) com a equipaments esportius consolidats. La llei diu que si ja no interessen al propietari han de passar a ser una zona verda o equipaments. Pot semblar una postura molt dura, però només volem que es compleixi la llei. I oposarnos-hi és l'única manera que tenim de garantir els nostres drets ciutadans. Si ara ens deixem atropellar, després serà pitjor; i més si tenim en compte que el que passi amb el Barça pot ser un precedent molt important per al Club de Polo i el Club Laietà.

I l'Ajuntament què hi diu?

L'Ajuntament defensa la requalificació i ha presentat una avaluació del projecte del Barça on proposa construir 1.625 pisos. Més dels que volia fer el club! I deixa només 7.000 m² per a equipaments. S'excusen dient que «els pisos fan ciutat», però el que fa ciutat són les persones!

Pot ser que les requalificacions siguin el 'modus operandi' de l'Ajuntament?

Sí, no hi ha hagut capacitat de decidir com havia de créixer la ciutat per part de l'Administració. El que ha passat és que el PGM, aprovat el 1976 i que ja era de mínims, se l'han anat revenent. Però és que si no canvia la forma de finançament dels ens locals, molt vinculada al sòl i a la construcció, les entitats veïnals no «podem jugar».

La llei diu que mai es pot 'perdre' el sòl destinat a equipaments, no?

Els metres que es perden han d'esdevenir sòl per a equipaments en algun altre territori de l'àrea metropolitana. Però nosaltres volem que aquests equipaments es construeixin aquí. En tot cas, la nostra solidaritat amb la resta de la ciutat és que tothom pugui gaudir dels equipaments que es facin aquí, és a dir, que si es construeix una residència, que hi vingui qui tingui més necessitat, sigui d'on sigui.

A què s'han de destinar els terrenys que es volen requalificar?

Hem fet un llistat dels equipaments que les Corts necessita, on prioritzem les necessitats de les persones grans i les que tenen discapacitats. Considerem que cal una residència per a la gent gran, un allotjament i un centre de formació per a persones amb discapacitats, una escola bressol amb força places, un nou institut i habitatges per a joves. I també ens agradaria que s'hi fes un gran equipament esportiu. És curiós, però, ni la proposta del club ni la de l'Ajuntament no dediquen ni un pam al foment de l'esport. El Barça ja en podria deixar algun, de record! I més encara si tenim en compte les molèsties que genera al veïnat, ja que cada 15 dies tenim el barri ocupat!

Sants

A PEU DE CARRER

Crisi a l'Ajuntament

Laia Sánchez Amat

Passejo pel barri. El que fa uns mesos eren carrers intransitables, plens de pols i soroll i amb sacs de runa, tanques i material d'obra al bell mig, ara semblen més aviat les vies d'una ciutat fantasma. Bé, potser no cal exagerar. Però sí que es palpa a l'ambient una calma constructora inusual. Hem passat de la bogeria per enderrocar, edificar, reformar i restaurar a una sèrie de cartellets d'«En venda» penjats en balcons d'edificis nous o a les portes d'obres a mig acabar. Bé, és *tranquil·litzador* comprovar que ara la crisi la vivim tots i no pas com fa un any, quan semblava que només afectava la gent *normal*.

Doncs bé, ara el barri es veu envaït per un petit exèrcit de controladors de la zona verda, i algunes places estan ocupades dia sí, dia no, per patrulles de la Guàrdia Urbana. Què està passant? Sense anar més lluny, fa dos divendres vaig ser testimoni d'una mena de redada de la policia municipal en coordinació amb la Policia Nacional (!). Al mig de la plaça Osca, sense respectar cap norma de circulació (a ells no els cal), hi havia aparcats un cotxe patrulla i una moto de la Guàrdia Urbana, juntament amb una furgoneta dels seus antiavalots. Havia passat res? No, control rutinari. Només estaven demanant la identificació a colles de joves asseguts als bancs, exigint els papers de persones amb aspecte d'«immigrant», posant multes a motoristes despitats que aparcaven el seu vehicle en un raconet de la plaça... Doncs jo no ho vaig trobar gaire normal.

Ràpidament, dins del meu cap, es va produir una curiosa associació d'idees. Què ho fa que, de cop i volta, a la zona verda es posen més multes que mai? Què ho fa que a la plaça Osca s'hi aposten *urbans* caçant infractors? No serà que la crisi també ha arribat a l'Ajuntament? Que la seva principal font d'ingressos (la concessió de permisos d'obra) s'ha acabat? Potser han de buscar vies alternatives de finançament...

12 d'octubre: tornen les protestes contra l'acte feixista de Montjuïc

Un dels activistes encadenat a un arbre de la plaça Sant Jordi. **ALBERT GARCIA**

Les accions de protesta dels col·lectius antifeixistes i de l'esquerra independentista no van aconseguir evitar l'acte d'exaltació feixista.

Albert Ricart
Sants

Uns 400 Mossos d'Esquadra i el Govern van emparar la celebració del *Día de la Hispanidad*, convocada per diferents grups d'ultradreta, a la plaça Sant Jordi de Montjuïc. L'acte, previst per al migdia del 12 d'octubre, va aplegar unes 300 persones que defensaven, entre altres coses, la unitat d'Espanya i l'alçament de 1936.

ACCIONS DE DENÚNCIA

La tarda del dia 11, una vintena de membres de l'esquerra independentista del Barcelonès es va encadenar als arbres de la plaça Sant Jordi per impedir la celebració de l'acte ultradretà. A les set de la matinada van ser desallotjats, amb l'ajut d'un camió de bombers, per deixar via lliure a la celebració dels grups feixistes. Tots els activistes van ser identificats, i set d'ells van ser portats a comissaria, d'on van sortir dues hores més tard.

El dia 12 hi havia convocada una manifestació antifeixista que va reunir un miler de persones a la plaça de Sants. Els mossos la van rodejar, impedint la llibertat de moviments. La marxa va intentar baixar pel carrer Jocs Florals, però una forta càrrega policial la va obligar a avançar per la carretera de Sants, fins a arribar davant la seu del Districte, on els mossos van tornar a carregar desmesuradament. L'actuació policial va causar 20 ferits, cinc dels quals van necessitar atenció mèdica. Després de dues hores, la marxa va tornar a la plaça de Sants, on va ser descombocada.

La manifestació antifeixista, totalment envoltada pels Mossos d'Esquadra. **ALBERT GARCIA**

«Recolzem la crema de fotos del rei, però no en som els responsables»

Entrevista a Marc i Guifré

Veïns de Sants i membres de l'independentisme i altres moviments socials del barri

Els imputats i la imputada declaren davant la premsa després de la vista. **ALBERT GARCIA**

Marc i Guifré han hagut de viatjar a l'Audiència Nacional de Madrid, acusats de delictes contra la Corona espanyola.

Redacció
Sants

El 22 d'octubre vau anar a Madrid citats per l'Audiència Nacional. Per què?

Durant els actes de la Diada, uns desconeguts van cremar una fotografia del rei i banderes d'Espanya i de França. L'Audiència Nacional, un tribunal d'excepció, va demanar als Mossos d'Esquadra que identifiquessin els responsables de l'acció. Però la brigada d'informació d'aquest cos policial no va ser capaç d'identificar-los i va preferir inculpar gent que no n'era responsable abans d'admetre que no podien fer el que se'ls havia encarregat.

Heu denunciat que ha estat un cas de persecució política. En què us baseu?

Com ja hem dit, nosaltres malgrat recolzar la campanya antimonàrquica i la crema de fotos, no en som els responsables i ens han encausat per ser gent activa políticament dins el moviment independentista, a l'Assemblea de Joves o a Endavant. Sabien perfectament a qui encausaven i per què. En cap cas per cremar fotos.

Com valoreu l'absolució?

Absolts ho estem del delicte d'injúries; sobre la bandera espanyola, hem de respondre als jutjats de Barcelona. Per tant, encara estem encausats. La valoració és de denúncia, ja que és evident que l'Audiència Nacional, el tribunal més politització d'Europa, acostumat a condemnar sense proves i il·legalitzar opcions polítiques, no ha trobat motius de judici, i per tant els mossos en són els responsables. Encara esperem una explicació, ja que, a part del tràngol, hi ha els costos econòmics o faltar a la feina, perdre temps i diners per demostrar coses que són evidents.

El llibre ‘Frontera Sur’ es presenta davant el CIE de la Zona Franca

El 21 d’octubre al matí, a la porta del Centre d’Internament d’Estrangers (CIE) de la Zona Franca, es va presentar el llibre *Frontera Sur: Nuevas políticas de gestión y externalización del control de la inmigración en Europa*, de l’editorial Virus.

Imatge de la presentació del llibre davant del CIE de la Zona Franca. **EDUARDO DÍAZ**

Albert Ricart
Zona Franca

A la presentació del llibre hi van participar Gerardo Pissarello, de l’Observatori pels Drets Econòmics Socials i Culturals, Hibai Arbide i Cristina Fernández Bessa, de l’Espai per la Desobediència de les Fronteres, que van posar de manifest la duresa del marc jurídic referent a la immigració.

L’acte va servir també per denunciar les polítiques europees dutes a terme respecte a la immigració, així com l’evident vulneració dels drets humans que pateix aquest col·lectiu.

D’altra banda, es va recordar la situació de les 46 persones que actualment es troben a l’espera de judici per intentar ocupar i desmantellar, simbòlicament, el CIE de la Zona Franca, que estava en construcció, el 24 de juny de 2006, dins la celebració de la II Caravana Europea per la Llibertat de Moviment.

Aquesta presentació coincideix amb l’aprovació de mesures i pactes europeus, que endureixen i intenten frenar, encara més, la llibertat de moviment de les persones. Segons els autors, aquest llibre pretén ser un manual per lluitar contra aquesta situació.

Els veïns del carrer Vallespir esperen sentència

Pancarta a la façana de l’edifici del carrer Vallespir, 25. **ALBERT GARCIA**

Redacció
Sants

El 16 d’octubre va tenir lloc el judici que ha de determinar si la finca del carrer Vallespir, 25 es troba o no en estat ruïnós. Caldrà esperar fins que es publiqui la sentència, a principis de novembre.

Durant el judici els perits de les dues parts –veïns i propietaris– van oferir versions contradictòries sobre el valor de l’immoble i les reparacions que cal fer-hi, raó per la qual el jutge va encarregar un nou informe i ha visitat l’edifici.

Els propietaris van defensar que l’immoble es troba en estat ruïnós, ja que el cost de les reformes que s’hi han de fer supera el 50% del seu valor, mentre que els inquilins van argumentar que la intenció real dels propietaris és fer-los fora mitjançant la declaració de ruïna i van assegurar que se senten víctimes d’un cas d’assetjament immobiliari. Els inquilins valoren positivament la vista oral, en la qual afirmen que «s’ha notat que la propietat estava exagerant per declarar la finca en ruïnes» i esperen un sentència favorable que eviti la declaració de ruïna i que obligui la propietat a fer les reformes necessàries. A més, destaquen el suport rebut per les entitats veïnals del barri.

ENLLAÇ A BARRISANTS.ORG

Èxit del primer mercat d’intercanvi

El 19 d’octubre la plaça de la Farga va acollir un mercat d’intercanvi organitzat per la xarxa d’intercanvi de sants, que valora molt positivament l’activitat. Per tal de continuar fomentat aquesta pràctica al barri han creat un blog, on també es pot fer intercanvi per Internet: http://intercanvisants.entodaspartes.net.

Recuperar la memòria d’Esteve Fortuny

Ara fa 25 anys moria Esteve Fortuny, guitarrista i compositor de la Companyia Elèctrica Dharma. Amb la finalitat de rememorar la figura del que va ser un dels pioners del rock català, neix «La iniciativa popular per a la Memòria d’Esteve Fortuny» que, entre altres coses, ha començat a recollir firmes reclamant un carrer amb el nom del músic: http://iniciativaesteve.blogspot.com.

Jornades indígenes a l’Espai Obert

L’Espai Obert va acollir dues sessions de les jornades «La comunitat: una visió indígena de la vida en un món al llindar del col·lapse», que sota aquest suggerent títol pretenen recollir les propostes dels pobles indígenes llatinoamericans per al món occidental: http://lacomunitatindigena.miarroba.com.

Castanyada literària a Can Vies

El 31 d’octubre la Ciutat Invisible i el Centre Social Autogestionat Can Vies van organitzar la presentació del llibre *Sol Cec: Poemes d’amor i de lluita*, del poeta, novel·lista i periodista amazigh Salem Zenia, que viu actualment a Catalunya com a refugiat polític. L’endemà, el col·lectiu independentista llibertari Negres Tempestes va convidar Jordi Martí Font perquè presentés el seu llibre *Ni Nadal ni Setmana Santa. El Camp: deu anys d’opinió crítica*. Es tracta d’un recull d’escrits d’opinió del periodista i membre del col·lectiu editor de la revista Catalunya de la CGT.

Mobilitzacions a Nissan

Després d’una setmana d’intenses mobilitzacions, els treballadors i treballadores de Nissan han decidit que les accions de protesta continuaran fins que l’empresa no retiri l’expedient de regulació d’ocupació (ERO) que afecta 1.680 persones. Es tracta de l’ERO més important a Catalunya des de 1993 i podria representar que més de 7.000 persones perdessin la feina. Com assenyalen fonts sindicals, «la continuïtat de la planta és qüestió de voluntat i no de competitivitat», ja que la barcelonina és la cinquena planta més rendible de la multinacional.

‘El tercer grau també és presó’

El passat dissabte 1 de novembre una concentració davant la presó Model denunciava que aquest centre penitenciari ha sancionat en Francesc Argemó, *Franki*, per assistir a una manifestació a Terrassa. El jove va ser empresonat per ultratge a la bandera espanyola i actualment compleix la condemna en règim obert a la presó Model, on hi ha d’anar a dormir cada dia. Ara, com a conseqüència de la sanció, no podrà sortir durant tres caps de setmana. Els col·lectius que donen suport al jove i que en demanen la llibertat manifesten que aquest càstig corrobora encara més el caràcter polític de la seva detenció i recorden que a en Franki ja se li ha obert un altre expedient per una carta que va escriure en solidaritat amb el pres anarquista Amadeu Casellas.

Parèntesi

LLIBRE

Contes per un món millor

ESPLAI XIROIA

Molta gent sovint oblida que l'escriptura, i la cultura en general, no son un patrimoni exclusiu d'elits i intel·lectuals. Tots podem escriure, compartint les nostres idees i fabulacions, i fins i tot arribar a fer-ho amb gran traça narrativa.

Demostrar això va ser un dels objectius principals que es va plantejar a l'Esplai Xiroia quan es van decidir a fer, entre tots els que en formen part, un llibre de contes. Escriure, il·lustrar i maquetar son algunes de les tasques que nens i monitors han hagut d'assumir per portar a terme aquest repte.

Tots els contes fan reflexionar sobre com arribar a aquest món millor. Compartir, reciclar, riure, estimar o ajudar son alguns dels verbs que, els que llegeixin aquest llibre podràn trobar.

Tothom qui ho vulgui el podrà trobar a la Ciutat Invisible, al Terra d'Escudella o directament a l'esplai.

Agus Giralt

MÚSICA

La ventana indiscreta

MALOS VICIOS
GOR DISKAK

Sisè treball en estudi d'aquesta veterana banda de Castelló que s'ha consolidat, musicalment parlant, com un dels referents més interessants del panorama peninsular. Segueixen practicant un punk-rock accelerat amb molta melodia, però ja han deixat de banda les petites pinzellades skatalítiques o reagges tan corrents en el passat, i plasmen la seva evolució i frescor amb alguns passatges més metal·lers que confirmen la seva maduresa i reforcen la potència de les seves composicions.

Val la pena posar de manifest la perfecta execució instrumental i vocal d'aquestes dotze cançons que t'animen a ballar però també a reflexionar; a esbargir-se i a lluitar, a agafar aire i a escopir al vent unes embriagadores tornades que et toquen la fibra.

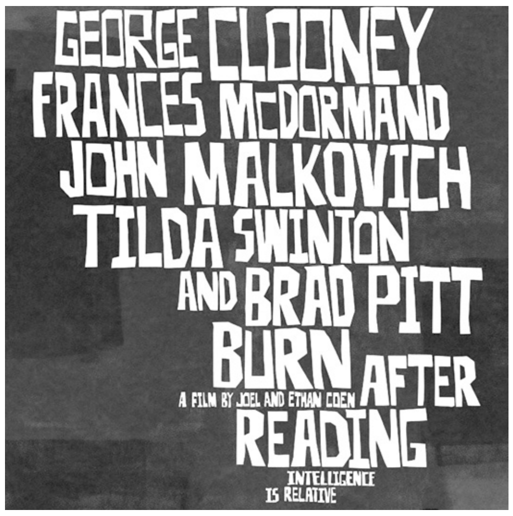
La producció és sorprenent, efectes, cors, teclats, bones resolucions de les harmonies...

Malos Vicios, com totes les grans bandes, s'haurien de plantejar gravar un directe.

Tomi

CINE

Quemar después de leer

ETHAN I JOEL COEN

Els germans Coen ens tenen acostumats a dos tipus de cinema: el que podríem anomenar *negre*, com ara *Sang fàcil*, *Mort entre les flors* i la recentment oscaritzada *No és país per a vells*, i el de les comèdies no exemptes de dosis de gènere negre com *El gran Lebowsky*, *El gran salt*, *Crueltat intolerable* o aquesta última, *Quemar después de leer*.

Aquest és un film d'un encert inqüestionable. Una sàtira ferotge que ens presenta una galeria de personatges immadurs, cobdiciosos i egoistes amb els quals reflecteix molt bé el caràcter de l'americà mitjà, i un guió calculat a la perfecció. Tot plegat fa d'aquest film un producte intel·ligent i molt divertit. A més, compta amb un repartiment espectacular en què tots estan a l'alçada, especialment John Malkovich i Frances McDormand. També cal destacar Brad Pitt i George Clooney, molt divertits, i l'última guanyadora de l'Oscar a la millor actriu secundària, Tilda Swinton.

Lancelot

BURXANT ELS BYTES

Televisió a la carta

Avui en dia, Internet ens ofereix la possibilitat de veure la nostra programació preferida quan vulguem a través de l'ordinador. Sense publicitat i a l'hora que ens vingui de gust.

Per fer-ho podem accedir a les planes de cadenes com Rtve.es i Tv3.cat. Allà podrem trobar les produccions pròpies de les cadenes.

Però, a més a més, a través de programes d'intercanvi de fitxers com l'Emule, també podem trobar capítols de sèries emeses en altres països que encara no han arribat als nostres televisors. A més, en planes com Seriesyonkis.com i Youtube.com podem veure capítols de sèries pocs dies després de la seva emissió en el país d'origen i amb subtítols, normalment, en castellà.

Per als subtítols hi ha planes específiques que es dediquen a fer-ne de forma *amateur*, oferint resultats en dos o tres dies des de la seva emissió als EUA, com ara Subswiki.com.

D'aquesta manera són moltes les persones que segueixen les seves sèries preferides a través de la xarxa, tot sovint veient els capítols mesos abans de la seva emissió per la nostra televisió.

Bernat Costa

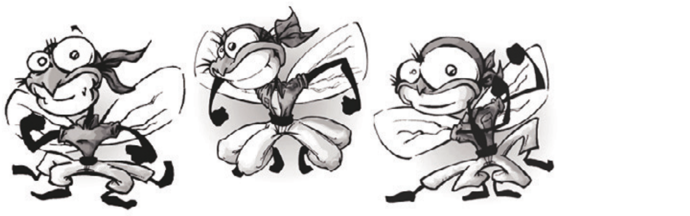

BarriSants.org
la Burxa
10 anys

Especial 3de9 borinot

NÚMERO ESPECIAL elaborat conjuntament per LA BURXA i els Castellers de Sants.

A l'interior, cartell desplegable commemmoratiu
Pàgines 2 i 3

15è Aniversari Castellers de Sants

A Sants, ja som de nou!

Roger Vilalta
Sants

Pancarta amb el lema «A Sants pugem fins on volem» desplegada per l'Assemblea de Barri durant la diada. **CASTELLERS**

Els Castellers de Sants ens hem fet grans. En l'any de celebració del nostre quinzè aniversari, hem entrat dins del selecte grup de colles que han estat capaces de descarregar un castell de nou. Rere aquest èxit s'hi amaga tot un seguit de motius relacionats amb la mateixa evolució de la colla: l'assoliment d'un altíssim nivell tècnic en totes les facetes del castell, des de la pinya fins a la canalla que corona les construccions; l'existència des dels seus inicis d'un nucli de castellers fortament arrelat a la colla i que ha estat fonamental per garantir la bona salut de l'entitat –fins i tot en moments de certa davallada del nivell casteller–, i, evidentment, la constant entrada de membres que l'ha anat farcint d'idees i d'esperit renovat.

Tot això és ben cert, i ha estat bàsic. Però no és suficient. Un castell de nou executat per una colla jove i nascuda en el marc geogràfic no tradicionalment casteller (més encara quan parlem de la ciutat de Barcelona) significa moltes més coses que les que afecten només el seu desenvolupament intern. Els Castellers de Sants hem nascut i hem crescut amb voluntat inequívoca de ser la colla del barri i per al barri. I la darrera Diada de la Colla, el passat 19 d'octubre, ha estat, segur, l'exponent màxim d'aquesta realitat. Mai com en aquesta jornada hem copsat que executàvem el castell amb el suport físic i moral de la gent del barri i mai com en aquesta jornada hem tingut plena consciència que amb el tres de nou amb folre descarregat no només feia història la mateixa colla sinó que, amb aquesta, ho feia també tota la gent de Sants. Com vam poder llegir a l'espectacular pancarta desplegada per l'Assemblea de Barri mentre feia entrada a plaça el nostre pilar caminat, «A Sants pugem fins on volem». I si és així, si el nostre castell ha pogut arribar als nou pisos, ha estat sobretot per una raó essencial: perquè els pilars són ferms, perquè estan plenament arrelats al barri, perquè se cimenten amb l'ajut de les entitats, des de les de lleure i les educatives fins a les més reivindicatives, i amb l'ajut dels comerços i del nostre veïnat.

El folre celebrant el tres de nou descarregat a la plaça Bonet i Muixí **CASTELLERS**

Perquè rere aquesta fita, que és reconeguda com a importantíssima en el sentit estrictament casteller i que ha estat àmpliament celebrada tant per la resta de colles com pels mitjans especialitzats, hi trobem un missatge que transcendeix –i molt– l'èxit puntual: no hi ha un projecte seriós de consolidar-se i de créixer que no es planifiqui i s'executi des de la base, per moltes energies o voluntats que es vulguin imposar des del terrat.

El tres de nou ha estat l'eclosió definitiva de la colla de Sants en el si del món casteller i ha provocat un esclat majúscul de felicitat en tots i cadascun dels seus membres, perquè ha estat la culminació del minuciós i tossut treball que s'ha anat duent a terme en els darrers anys. Però aquest tres de nou amb folre que veiem penjat cada dia en aparadors de comerços, en locals d'entitats, en escoles, en esplais, és sobretot la representació física del que Sants ha estat, és i ha de seguir sent: un barri viu, en constant moviment i amb iniciativa i esperit participatius. Però aquest no és, ni molt menys, un camí finalitzat. No ens conformem a tastar aquest nivell casteller, sinó que el volem consolidar i ampliar. I per assolir-ho, és clar, ens cal seguir sense defallir en la feina fosca que duem a terme en els dos assajos setmanals, però ens cal també –i sobretot– l'alè, el suport de l'afició. Perquè a Sants no podrem construir castells, ni de nou ni de cap mena, aliens a la força i la vitalitat de la seva gent. Els Castellers de Sants som i serem de nou amb i per al barri, o no serem.

Quinze anys castell a castell

1993: presentació oficial de la colla. Any de castells de sis, pilar de cinc i un quatre de set carregat.

1994: creixement de la colla, treballant la gamma de set i set i mig.

1995: any de consolidació de la colla, amb castells de set i amb la torre de set carregada.

1996: any de la torre de set i de treballar per fer castells de vuit.

1997: amb el quatre de vuit els Castellers esdevenen un tema d'actualitat i d'interès entre la gent i els mitjans de comunicació locals.

1998: celebració del cinquè aniversari i temporada de transició.

1999: recuperació del carro gros i any en què es carrega per primer cop el tres de vuit.

2000: la colla fa per primer cop dos castells de vuit en una mateixa actuació descarregant el tres i el quatre de vuit. A Vilafranca, es fa un primer intent de torre de vuit amb folre que cau entrant dosos.

2001: un any de transició amb renovació tècnica de castellers i any en què els Castellers de Vilafranca converteixen la plaça Bonet i Muixí en plaça de nou.

2002: temporada de resistència durant la qual es porta el primer castell de vuit al Concurs de Tarragona.

2003: celebració del desè aniversari i any de rècords castellers: alta seguretat en els castells (quasi totes les construccions descarregades), molta participació de castellers i amics a les diades clau i primer dos de vuit amb folre carregat.

2004: amb esperit de superació, la colla treballa fort i aconsegueix descarregar per primer cop un castell de vuit al Concurs de Tarragona.

2005: l'any en què la colla descarrega el primer castell folrat (dos de vuit amb folre) també és el de la consolidació del quatre de vuit, l'obertura del local social (Cal Borinot) i la utilització del casc per a la canalla.

2006: any triomfal de consolidació del tres de vuit i el dos de vuit amb folre, i es descarrega també el nou de set amb una enxaneta. Es participa per primer cop a la Festa Major de Sants com a responsables d'un tram del carrer Vallespir, on hi ha Cal Borinot.

2007: l'any de les tripletes de vuit (tres i quatre de vuit i dos de vuit amb folre en una mateixa actuació) es tanca amb el primer assalt als castells de nou amb dos intents desmuntats molt dignes. La colla segueix creixent notablement.

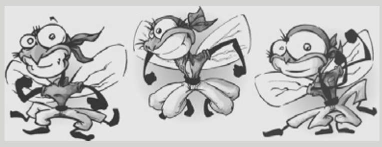
2008: encara per tancar la temporada, de moment els Borinots han fet història descarregant el tres de nou amb folre a la plaça pròpia i carregant el pilar de sis. La colla treballa noves construccions, com ara el cinc de vuit.

CASTELLERS DE SANTS

PRIMER TRES DE NOU AMB FOLRE DESCARREGAT

PLAÇA BONET I MUIXÍ 19 D'OCTUBRE DE 2008

Especial 3 de 9 borinot

Especial 3 de 9 borinot

Els Borinots han tingut uns dies per pair el que va significar, tant per a ells com per al barri, l'actuació de la Diada passada. En el seu fòrum han estat comentant aquests dies les emocions de la jornada. Aquí hi ha una mostra del que va ser per a algunes el tres de nou amb folre.

«Pensava que em sortiria el cor del pit»

Montse Rafí
Presidenta de la colla

La setmana prèvia al concurs vaig estar nerviosíssima, cada dia que passava més. Aquell mateix matí, a les 6.30 h, em prenia el meu primer sobret de til·la, obsequi del Terra d'Escudella, on havíem anat a sopar la nit abans. I va ser acostar-me al nucli de la soca i, bufff!, els nervis van donar lloc a la concentració.

I els dies previs a la Diada va ser tot el contrari. Havia passat tota la setmana ben tranquil·la, exstranyament tranquil·la... M'inquietava bastant veure que la meva calma estava present en molts altres de la colla. Però arriba diumenge al matí i em desperto amb aquell rau-rau a la panxa, que durant les matinades es converteix en un nus de nervis cada vegada més fort, de manera que durant l'estona que vam trigar a tancar la soca em pensava que em sortiria el cor del pit, de tan nerviosa com estava.

«L'hem descarregat! L'hem descarregat! Hem descarregat el tres de nou a casa!!!» Encara no m'ho crec! Miro fotos, l'he vist en vídeos, per la tele... Que gran! Quina emoció! Quin tros de castell, quina gran colla! Podria escriure i escriure sensacions i sentiments del tres de nou, però s'ha de viure, senyors, s'ha de viure!

«Jo, allà plantat davant d'aquella enormitat»

Andreu Botella
Cap de colla

Si al concurs vam rebre una col·laboració emocionant de camises de tants colors, a casa nostra era el barri, les famílies, els simpatitzants, els amics... Tots ells apropant-se a la soca, demanant com podien ajudar.

Tothom sabia el que anàvem a fer. Sonen les gralles i jo, allà plantat davant d'aquella enormitat. És molt bèstia. Un castell de nou és molt gran, molt. Hem fet castells grossos, però el castell de nou pisos és gegant. Una definició perfecta del que són els castells. Una obra col·lectiva on la individualitat passa clarament a un segon terme. De fet, esdevens ridícul davant aquella muntanya humana. Petit, petit, petit. És un espectacle. Són moments per gaudir.

El castell es carrega i la plaça vibra com mai. La descarregada és seguida per tothom amb moltíssima emoció.

És massa fort el que ha passat, i la tensió, i el cor a la boca, i un respirar entretallat, i sembla que finalment el cos ha dit prou a tanta contenció de tota mena. És l'explosió d'una colla. Un moment únic. Ho hem fet, ho hem fet, ho hem fet...

«Això dels castells és apassionant»

Ariadna Vázquez
Crossa del folre

Quins nervis que tenia, redéu! Necessitava saber què passaria! Desitjava amb totes les forces del món descarregar aquell castell! Seguidament, el somni s'havia fet realitat; quedaven lluny els intents de Vilafranca i, inclòs, el tres carregat del concurs. Quina barreja de sentiments més difícil de descriure. Quin desenllaç més feliç. Allà, sobre la soca, em sentia la persona més feliç del món... Quina bogeria! El que acabàvem d'aconseguir era molt fort. I ho demostren les cares i els plors de la gent, l'ambient a plaça, l'entrega del barri, la premsa de l'endemà... Quin 2008! Això dels castells és apassionant! I el millor... sempre està per arribar.

«La gent del barri vol fer-se'l seu»

Marc Sala 'Tarrako'
Cap de creixement i contrafort del folre

Crec que tots tenim la nostra petita experiència. Dic «petita» perque érem molts, i totes juntes fan aquest tres de nou amb folre. A plaça tot anava prou bé, es veia genteta, tot i que amb el nostre color mai sembla que siguem molts. Faig una mirada enrere i veig gent del carrer, gent del nostre barri que vol fer-se'l seu. Gent que està dins de la soca i que tenen darrere seu castellers més experimentats. Penso que no sé com reaccionaran i que potser hauran de patir molt i els falta experiència. Aquest tres de nou descarregat és fruit de molta feina i esforç però, sobretot, de tota la gent que ens ha fet un cop de mà. Sense ells hauria estat impossible.

«La millor colla possible!»

Genís Campreciós
Segon vent del folre

Uns instants abans de pujar al folre no sé què passa amb la faixa que m'estreny molt, la respiració se m'accelera... «Genís, tranquil, que no és la Guàrdia Civil, només un tres de nou.» Un tres de nou!!!!!!!!!

I després de descarregar-lo... potser no em surten les llàgrimes, però a qui li importa això! L'important és que està fet, i me n'alegro per mi, però sobretot per tots aquells que fa temps i temps que són aquí i gràcies als quals un xitxarel·lo com jo ha pogut ser partícip d'una gesta increïble com aquesta! Realment, on era jo tots aquests anys? En fi, l'important és on sóc ara: a la millor colla possible!

Glossari casteller

Algunes paraulettes que pots trobar en aquests textos...

Carro gros: manera d'anomenar el quatre de vuit.
Carregar: arribar, l'enxaneta, al capdamunt d'un castell, encavalcat damunt l'aixecador amb els peus sobre les espatlles dels dosos o damunt dels peus de l'aixecador.
Contrafort: casteller de pinya que se situa darrere el baix i, amb el pit, intenta evitar que se'n vagi endarrere. Altrament anomenat *home del darrere*.
Crossa: conjunt de castellers que, situats sota les aixelles dels baixos, reforcen el basament d'un castell. En els castells amb folre se situen sota els segons i, en els castells amb manilles, sota els terços.
Descarregar: desfer un castell sense fer llenya, després d'haver-lo carregat.
Dosos: els dos castellers que ocupen el primer pis del pom de dalt del castell.
Faixa: peça de roba molt més llarga que ampla amb què els castellers se cenyeixen el cos per la cintura fent-li diferents volts.
Folre: conjunt de castellers que, sobre la pinya, reforcen el castell i serveixen de suport als terços.
Gralles: instrument de vent popular utilitzat per interpretar el toc de castells, juntament amb el timbal.
Intent desmuntat: intent que, un cop comptabilitzat com a vàlid, es desmunta abans de ser carregat.
Plaça de nou: plaça on alguna colla castellera hi ha descarregat un castell de nou pisos.
Soca: s'utilitza per anomenar la pinya en un castell amb folre o en un castell amb folre i manilles.
Tripleta de vuit: dit de l'actuació que reuneix el quatre i el tres de vuit i el dos de vuit amb folre.
Torre: castell format per dos pilars, altrament anomenat *dos* (dos de set, per exemple).
Vent: casteller que se situa entre dues crosses i, amb els braços estirats, subjecta la cama dreta d'un segon i la cama esquerra d'un altre segon. En els castells amb folre, el vent se situa en el folre i fa el mateix amb les cames de dos terços. Altrament anomenat *dau* o *mà-i-mà*.

UN TOMB PEL DICCIONARI

LA MAIONESA

Maionesa significa salsa feta a Maó, ciutat de l'illa de Menorca. Hi ha molts productes alimentaris que fan referència a llocs geogràfics (l'ensalada russa, el pa de Viena, el suís, la lionesa...), potser perquè volen indicar el lloc d'on ens ha arribat l'aliment. Així passa amb la maionesa. L'armada francesa de Richelieu va prendre Maó als anglesos l'any 1756. Sembla que el cuiner menorquí del duc de Crillon li va oferir aquesta salsa, que li va agradar, i que va ser difosa a la noblesa francesa.

Text elaborat per Jordi Esteban

LA CANÇÓ

Us proposem una cançó que la formació Aramateix va cantar a l'homenatge a Lluís Maria Xirinacs, que es va fer al Palau de la Música Catalana el passat 13 d'octubre. Una cançó que homenatja els lluitadors i les lluitadores i reclama que les seves gestes no caiguin en l'oblit.

Lluitadors

Quan la tramuntana brama
i el foc ens crema ben fort,
quan plou i ens ofega l'aigua,
la terra és cavalcada per la mort.
A tots els companys que lluitàreu,
deixàreu la vida per un món millor,
als marginats per la història
sempre mal contada pels guanyadors.

Crit perquè el cel
sigui més just,
vull cridar:
més memòria històrica
per a tots els lluitadors.

L'aigua s'enduu l'esperança
i el foc fa cendres l'amor,
l'aire fa volar la història,
la terra maridatge amb la mort.
A tots els companys que lluitàreu,
deixàreu la vida per una il·lusió
als marginats per la història
sempre mal contada pels opressors.

Crit perquè el cel
sigui més just,
vull cridar:
més memòria històrica
per a tots els lluitadors.

Música i lletra: Toni Roig, Al-Mayurqa

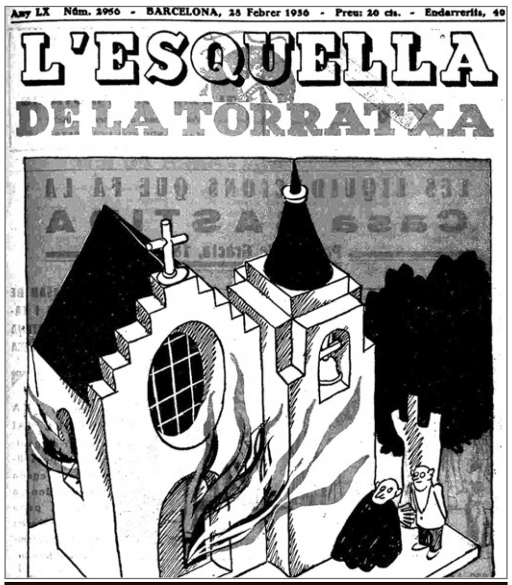

RACÓ HISTÒRIC

La plaça de les bombes (2a part)

El 26 de febrer de 1936, el número 2956 de la popular revista satírica *L'Esquella de la Torratxa* presentava en portada una vinyeta, signada per Tísner, en la qual apareixia l'antiga església de Santa Maria de Sants en flames. Als peus de la vinyeta, com era costum a l'època, apareixien els diàlegs dels dos únics personatges, un home vestit de carrer i un mossèn, que deien: «Aviso els bombers», «No, espera't que cremi del tot». Aquest episodi, que reflectia la tensió de l'època, no era el primer ni seria el darrer que tindria com a escenari Santa Maria de Sants. De la mateixa manera, el reflex al món del còmic també continuaria. Sense anar més lluny, al mateix número de *L'Esquella de la Torratxa* apareix una altra vinyeta que ens ajudarà a entendre millor la situació del moment. En aquesta segona dos mossens comenten: «I si féssim un parell d'esglésies a la brasa per començar la campanya?». Només feia deu dies de les darreres eleccions, en què havia guanyat el Front Popular (que a Catalunya s'anomenà Front d'Esquerres) i l'ambient ja tornava a estar escalfat. Però centrant-nos al barri podríem dir que aquestes tensions ja venien de molt lluny. Des de les guerres carlines, en què s'havia produït alguna incursió al barri per part dels carlins, corrien els rumors que aquests tenien el suport del rector de Santa Maria de Sants. El que sí que era plenament constat era la relació amb els veïns de plaça, la família Santomà, uns del grans terratinents de Sants. Segurament els rumors dels contactes amb els sectors tradicionalistes no devin anar gaire desencaminats, coneixent bé l'episodi que reflecteix *L'Esquella de la Torratxa*. Aquell febrer de l'any 36 un grup d'obrers va decidir cremar l'església i es van dirigir cap a la plaça Màlaga. Sembla que el rector havia estat alertat, però en lloc de comunicar-ho a les forces de l'ordre va decidir defensar-se ell mateix. La parròquia va començar a cremar, però només es van veure afectades les portes i l'incendi es va sufocar ràpidament. La gran sorpresa, però, es va produir quan, en intervenir les autoritats, van descobrir que, amagat a la paròquia, hi havia tot un arsenal. Cinc mesos més tard, amb el cop d'Estat feixista i la posterior revolució, la parròquia de Santa Maria de Sants cremava conjuntament amb Can Santomà. Des de dalt del campanar, segons expliquen les narracions orals, el rector es defensava exercint de franctirador contra els milicians que aquell dia corrien amunt i avall per la plaça.

Agus Giralt

Portada de "L'Esquella de la Torratxa"

FOGONS DE TEMPORADA

La carbassa

Diuen que la natura és sàvia i quan arriba la tardor i el fred i els productes d'horta van escassos sorgeix la tremenda carbassa. Antigament ja tenia una fama injusta i negativa: era el menjar del pobre, apte per a farratge i bestiar, usada més per les seves llavors que no pas pel seu fruit carnós. S'integra definitivament a la cuina catalana en època medieval per espessir sopes (sopa dolça de llavors de carbassa i ametlles) o per elaborar el tradicional cabell d'àngel. A poc a poc la carbassa va ampliant els seus usos i les seves estimes. La carbassa d'hivern, tota ella exuberant, de closca ataronjada o verdosa

i de polpa dolcenca i afruitada, és una gran aliada de la nostra cuina. Com a ingredient principal ens permet elaborar cremes, purés i estofats que vessen personalitat i gust. Com a acompanyament es mostra delicada i respectuosa aportant aquella dolçor i plenitud que li pot mancar al seu consort. Tot això sense embafar-nos ni gota ni gens ja que la carbassa conté un 90% d'aigua, i la resta és fibra i vitamines. Com diu el refrany, «Cent quintars de carbassa no fan una unça de greix».

La recepta: crema de carbassa

INGREDIENTS

- 1 kg de carbassa
- 80 g de ceba
- 100 g de porro
- 100 g de patata
- Oli d'oliva, sal i pebre

ELABORACIÓ

Talleu el porro i la ceba a trossos petits i sofregiu-los amb una mica d'oli a foc lent en una olla. Un cop ofegades les verdures, afegiu-hi la carbassa i la patata a trossos, tombeu un parell de cops i aboqueu-hi l'aigua justa per cobrir-ho tot. Deixeu-ho bullir fins que la patata es comenci a desfer (uns 20 minuts). Tritureu amb un batedor elèctric i salpebreu al gust. Bon profit!

Núria May

En moviment

EL RACÓ DEL CASAL

120 hores

Casal Independentista
Jaume Compte

Dels darrers 15 ciutadans de Navarra que han passat per l'Audiència Nacional, 12 d'ells s'hi han estat entre tres i cinc dies per declarar i han denunciat tortures a mans de la Guàrdia Civil. L'any 2001 Unai Romano i 13 joves més d'Àlaba, van ser detinguts i torturats per la Guàrdia Civil.

Mai en tants anys hi havia hagut tantes evidències del tracte rebut per aquest cos militar, i us animem a posar al Google el seu nom i pensar per un moment com un jutge pot creure's que ell es va autolesionar.

Recentment, un altre jove donostiarra –Arkaitz Agote–, ha estat absolt del delicte d'estralls terroristes, ja que, tot i que s'havia autoinculpat dels fets a la comissaria, va denunciar les tortures davant el jutge instructor i, ara, el jutge pensa que la declaració no la va fer amb llibertat i que, per tant, no hi ha cap prova per imputar aquest jove que va passar cinc dies incomunicat a mans de la Guàrdia Civil.

Prosseguim. El darrer estiu dos veïns de Lesaka van ser detinguts i torturats salvatgement, fins al punt que a un d'ells el van haver d'ingressar a la UVI amb costelles trencades i un pulmó foradat.

I, si seguíssim mirant endarrere, passaríem per la història de Martxelo Otamendi –director del diari *Egunkaria*– i tants d'altres.

El mes passat, dos socis del Casal van declarar davant d'un jutge a l'Audiència Nacional durant 15 minuts. Cap d'ells va ser detingut, ni incomunicat, ni torturat. Cap d'ells es va autoinculpar de res, i, com que l'informe policial no aportava cap prova, van ser absolts. Sense incomunicació no hi ha tortura.

La fàbrica de proves i autoinculpacions, té nom i cognoms: 120 hores de llei antiterrorista.

ESTELA CARLOTTO:

«Més de 500 criatures van ser robades durant la dictadura argentina»

A Estela Carlotto li van assassinar la filla l'any 1977. **XAVI PINAZO**

Sants va acollir la clausura de la tercera edició del Teatre per la Identitat, que va tenir lloc a la Casona el 25 d'octubre, i va comptar amb la presència de la presidenta de l'associació Abuelas de la Plaza de Mayo. L'associació busca des de fa 31 anys els seus néts i nétes, robades als fills desapareguts durant la dictadura militar argentina (1976 -1983), en què es van assassinar 30.000 persones.

Ester Rams de Pablo
i Jordina Sánchez Amat
Sants

D'on ve la idea del Teatre per la Identitat?
Va néixer a Argentina, pensant en l'edat dels nostres néts i nétes. Consistia a obrir els teatres els dilluns, el dia de descans, per fer obres que parlessin del dret a la identitat. L'objectiu era fer la nostra lluita des d'un espai diferent, i arribar a la societat, sobretot a les persones de l'edat dels néts, per incentivar-les a buscar, si tenien algun dubte, el seu veritable origen.

Què ha dut a portar aquesta iniciativa a Catalunya?
El que va passar és un delicte universal gravíssim. El món s'ha de preocupar, perquè hi pot haver nois i noies desaparegudes aquí. L'experiència a Madrid ha fet que a algunes persones se'ls hagi despertat el dubte, perquè la distància hi ajuda. Aquí també pot tenir aquest efecte.

A més, cada any fem coses noves. Per exemple, aquest novembre a Argentina es faran unes presentacions on participarà el Teatre per la Identitat de Catalunya. Les autoritats haurien d'ajudar aquests grups convidats, perquè el Teatre no és producte de recollir diners: la responsabilitat és dels estats, no només de la gent del poble.

La responsabilitat de rescabalar-vos del que va passar.
És clar. Fixeu-vos en les conseqüències que pot tenir no fer-ho. A Argentina els 20 anys d'impunitat que vam patir, després de la llei de *Punto Final*, van enfortir l'accionat delictiu de les mateixes bandes de la dictadura, els *Grupos de Tarea*, formats per civils uniformats que mataven per robar, tiraven bombes per inculpar a altres, etc. I continuem tenint desapareguts. A mi em van voler matar fa uns anys...

Fixeu-vos ara com l'Estat espanyol està buscant també aquesta memòria, que ha estat clausurada.

«La por paralitza, és el pitjor que pot haver-hi en una societat»

Una mica tard.
Mai és tard. Lògicament hi haurà veus que diran: «Deixeu-ho, ja va passar». I no, no va passar, està instal·lat, hi ha víctimes, tombes perdudes, hi ha les nétes i els néts. Cal explicar-ho perquè ho entengui la gent jove, que se'n parli. El pitjor és el silenci, perquè és un ferment que, no sabem quan, pot fer sorgir de nou tot allò.

Com us vau començar a organitzar, estant en plena dictadura?
Cada família ho va viure de manera diferent, depenent de si eren famílies amb activitat política. Per als que no la teníem era insòlit que els nostres fills fessin política opositora. Abans de la dictadura l'organització terrorista de l'Estat Triple AAA va començar a segrestar i assassinar gent, i es va començar a veure el que vindria. No volíem que fessin política estudiantil, no volíem que parlessin. I ells, molt compromesos, deien que no se n'anaven, que volien un canvi.

Fins que ens va tocar el dia en què el nostre fill o filla no va tornar, i llavors una decideix sortir a buscar. Vam començar a trucar a portes. A mi se'm va acudir visitar, entre d'altres, el bisbe de la Plata. Després vaig saber que entregava gent.

Em van aconsellar que m'apropés a la plaça, on hi havia dones en la meva situació, i m'hi vaig unir.

Els néts i nétes són persones que volten la trentena d'edat.
Sí, el meu nét té 30 anys. Encara no sé on és. A la meva filla la van assassinar. Els néts estan orfes, però quan troben la seva història recuperen la llibertat i són ells mateixos, es desenvolupen en els seus intel·lectes, que no coincidien amb els de qui els van robar. Hi havia una paret en aquella criança.

Robar infants i criar-los, havent matat els pares, és pervers.
Com expliques que un policia o un militar crïi aquesta criatura dient que l'estima? No l'estima. En la majoria dels casos hem vist actes de perversió amb els nois i noies.

És inadmissible, i no té explicació. Bé, nosaltres sí que la tenim. No volien que es criessin amb nosaltres, volien criar-los enemics de les idees dels seus pares i, a part, imposar la por. La por paralitza, fa dir: «No, no vull parlar, silenci». És el pitjor que hi pot haver en una societat.

Adhesiu publicat pel col·lectiu EXGAE. **EXGAE.NET**

L'EXGAE, l'alternativa

La SGAE s'ha convertit en una de les entitats més odiades de l'Estat espanyol. Amb els seus cànons i el tancament de webs i locals, s'ha buscat enemics a tot arreu. Per això neix l'EXGAE, que defensa la cultura lliure.

Bernat Costa
Sants

L'EXGAE es defineix ella maixa com l'anti-SGAE. Com una defensora de la cultura lliure. Una confrontació directa entre dos formes de fer: el *copyright* (tots els drets reservats) i el *copyleft* (alguns drets reservats).

L'EXGAE pretén donar suport a usuaris, músics, artistes, gent del món de l'hostaleria... amb una assesoria legal gairebé gratuïta contra els abusos de la seva rival.

En els últims anys, la SGAE ha passat de ser una defensora d'artistes i autors a convertir-se en un monstre de fer diners que criminalitza el compartir, la col·laboració entre usuaris i artistes.

Ha fet tancar diverses webs de compartició de fitxers, ha posat multes a locals pel fet de posar música (locals que, per aquesta raó, han hagut de tancar). I ha imposat un cànon als CD o aparells electrònics per si de cas els seus propietaris pirategen algunes de les seves obres. La presupmció d'innocència en la pirateria, ja no existeix. La SGAE multa per avançat.

«Descarregar música per Internet no és il·legal»

L'EXGAE, a banda de l'assesoria legal que ha muntat al carrer Sant Pau de Barcelona, on tres advocats ofereixen els seus serveis a un preu gairebé simbòlic, ha apostat per la difusió de les seves idees.

Ha iniciat campanyes mediàtiques per denunciar els abusos de la SGAE i, a més, ofereixen solucions.

LLICÈNCIES LLIURES

Al seu web s'hi pot trobar un munt d'informació sobre com reservar els drets i, a la vegada, permetre que altres persones usin la teva creació de manera lliure.

Llicències com ara la *reative commons* (la que usa a la burxa), on se signa l'autoria i es permet l'ús de l'obra que vulgui l'autor. En el cas de la burxa, es permet l'ús no comercial de tot el que es publiqui sempre que se citi la font.

MOLTS SUPORTS

L'EXGAE neix de la unió de diversos col·lectius, entitats i individus que defensen la cultura lliure. Una de les cares més visibles a Internet és l'advocat i *blogger* David Bravo, que no es cansa de repetir una vegada i una altra, que descarregar música per Internet no es il·legal, tal com intenta convèncer la SGAE amb els seus anuncis o comunicats.

La idea que difon la SGAE segons la qual sense ells els artistes no viurien i que la pirateria mata els músics és totalment falsa. Grups com *Radiohead* han comprovat que, oferint el seu disc gratuïtament per Internet, han venut més discos i han omplert més concerts que amb el model anterior.

El negoci de les discogràfiques canvia, i s'han adaptar a les noves tecnologies.

Més informació a:
www.exgae.net

Els Oxcars, primers premis no competitius

Presentats mitjançant el document «L'Avarícia trenca el sac», fet públic en fòrums i a la premsa i enviat a 287 polítics el juliol de 2008, els Oxcars volen ser una gala amb format de gran espectacle i una setmana d'esdeveniments que mostrin quina és la cultura de l'era actual.

Aquests actes comptaran amb la participació de més de 200 persones provinents de tots els àmbits de la cultura nacional i internacional.

L'objectiu del projecte és exigir que la cultura deixi de ser una mercaderia en mans de les entitats de gestió i dels *lobbies* de la indústria cultural.

Un a altra reivindicació és que no es limitin i es protegeixin les eines digitals de difusió del coneixement com les plataformes P2P (*peer to peer*), per poder contribuir a un progrés democràtic i beneficiós per a tots.

Els artistes que impulsen aquesta inciativa i els que hi donen suport diuen: «No en el meu nom». No a la mercantilització de la cultura, no al cànon i no a la limitació de les eines digitals.

LA BORDETA, MON AMOUR

La Llei de barris

Comissió de Veïns de La Bordeta

Aquest mes de novembre s'ha iniciat el període de reunions amb el Districte per fer el seguiment de l'aplicació de la Llei de barris a la Bordeta.

Cal dir d'entrada que aquest projecte de reforma de determinats barris que suposa una aportació econòmica d'aproximadament 14 milions d'euros per a la Bordeta (que, tot cal dir-ho benvinguda sigui, ja era hora!) neix amb un parell de pecats originals.

El primer: les actuacions que s'han d'emprendre no han estat negociades amb ningú i, si bé el Districte diu que s0'ha basat en les nostres peticions històriques, això podria ser discutible.

El segon: malgrat anomenar-se *de la Bordeta*, incorpora trossos de Sants, com ara la plaça Ibèria, i en deixa al marge les parts més properes a Badal.

Des del Centre Social i la Comissió de Veïns de la Bordeta hem pres la decisió, a banda de formar part de les comissions de seguiment, de convocar assemblees de veïns amb vista a les actuacions sobre els carrers, perquè aquests puguin dir-hi la seva. Es tracta carrers com ara Constitució, Olzinelles, Rossend Arús, Almeria i Gaiarre i la plaça Ibèria. Volem que la participació sigui real i amb capacitat d'esmenar els projectes.

També volem que en els casos que la inversió requereixi contractar personal, aquest provingui de la bossa d'aturats del barri, en un procés transparent i a l'abast de les entitats de la Bordeta.

Promourem una implicació i una participació reals i no deixarem que es malmeti ni es desvïï ni un cèntim, i el mateix pensem fer amb les altres inversions anunciades com ara les d'ARI, AERI, ADIF, PAM, etcètera.

Cultura

La diada més dolça

Finalment els Borinots carreguen i descarreguen el tres de nou amb folre amb el caliu i el suport de tot el barri.

Roger Sánchez Amat
Sants

Després de l'alegria d'aconseguir l'anhelat tres de nou amb folre al Concurs de Castells de Tarragona a principis d'octubre, la valoració més compartida sobre el fet de no descarregar la majestuosa construcció era aquesta: «Això ho deixarem per a la Diada».

Dit i fet. El 19 d'octubre passarà a la història. Acompanyats dels Minyons de Terrassa i la Jove de Sitges, els Castellers de Sants van oferir al barri la seva millor actuació, descarregant un tres de nou treballat, que van haver de lluitar fins a l'últim moment, amb un tronc impecable però que, per uns segons, va patir. També van aixecar una torre de vuit perfecta i un quatre de vuit suat.

Membres de la colla van destacar el suport veïnal rebut, i l'emoció que van sentir en veure la pancarta que l'Assemblea de Barri de Sants va desplegar durant el tradicional pilar caminat, on es podia llegir el lema «A Sants pugem fins on volem».

Com a darrera notícia, els Castellers de Sants han descarregat també el tres de nou amb folre a Vilafranca del Penedès, a la Diada de Tots Sants.

El tres de nou amb folre en acció. **JOANA GARRIGOSA**

30 edicions del Cros Popular de Sants

Agus Giralt
Sants

El Cros Popular de Sants ha arribat enguany a la seva trentena edició. La cursa, una de les competicions amb més tradició de la ciutat, es va disputar el 2 de novembre batent els records més recents de participació: es va arribar als 1.300 corredors a la categoria dels 10 quilòmetres.

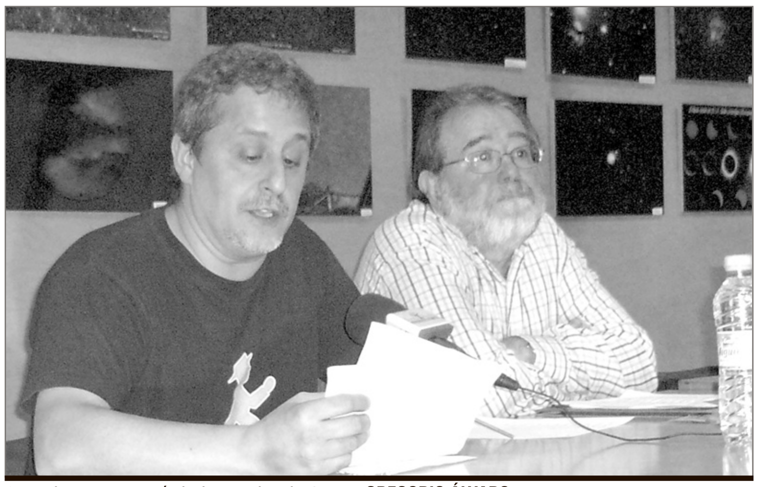
La cursa es va completar amb les categories infantils i juvenils, ja habituals, i amb una novetat. Aquest any es va fer, per primer cop, una cursa adaptada a persones amb discapacitats psíquiques.

Correllengua molt popular

Irene
Sants

Dissabte 25 d'octubre va aterrar a Sants el Correllengua, impulsat per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) i amb la col·laboració d'entitats del barri. La jornada va iniciar-se a les 10 del matí amb activitats com la construcció d'un mosaic gegant, exhibicions variades i l'actuació de la Colla Bastonera del barri. A dos quarts de tres es va dur a terme un dinar i, posteriorment, l'actuació dels Castellers de Sants. Durant tot el dia, la plaça va acollir carpes explicatives, exposicions i tallers i activitats per a les més petites. A les set de l'horabaixa, la Colla de Diables de Barrufet va dur a terme un correfoc que va precedir la invocació de la Nit de Bruixes (impulsada per Guspires de Sants) i el correfoc pels carrers del barri. La jornada va concloure amb un concert d'El Belda i el conjunt Badabadoc i Kumbes del Mambo.

Pel soterrament de les vies a ritme de Rumba

Acte de presentació de la Rumba de Sants. **GREGORIO ÁLVARO**

El dijous 30 d'octubre la Plataforma pel Soterrament de les Vies i contra el pla de l'Estació va fer la presentació al barri de Sants del CD *La Rumba de Sants*.

Xedes
Sants

L'acte de presentació del CD *La Rumba de Sants,* que es va dur a terme a la biblioteca del Vapor Vell, va comptar amb l'assistència d'unes 50 persones.

Després d'anys organitzant diferents tipus d'accions per fer conèixer les reivindicacions de la Plataforma, aquesta buscava que no fos el discurs feixuc i difícil de digerir en què de vegades es converteixen els missatges crítics amb les polítiques de les administracions.

Amb *La Rumba de Sants* s'ha intentat resumir el missatge que la Plataforma vol fer arribar al veïnat, i a tothom que la vulgui escoltar, d'una manera fresca i divertida.

Aquest ha estat un treball col·lectiu, amb la col·laboració entre veïnat i entitats del barri.

El mostrador

La crisi financera i l'economia real, quines solucions hi ha?

Cooperativa Germinal

La crisi econòmica i financera que estem vivint té el seu origen en diferents factors. Fonamentalment s'ha vist provocada per la crisi de les hipoteques ***subprime*** dels EUA, lligades a la manca de regulació i a l'especulació en els mercats financers. Aquesta especulació, per la seva banda, ha crescut de manera descomunal en els darrers anys, impulsada per una *financiarització* de l'economia, causada per una crisi de sobreproducció que el sistema capitalista arrossega ja des dels anys setanta. I tot plegat s'ha vist encara més accentuat (per si fos poc) per la pujada del preu del petroli, que en una economia tan dependent dels combustibles fòssils com és la nostra, afecta totes les activitats i els sectors econòmics d'una manera o altra.

En el moment d'escriure aquest article, el preu del petroli ha baixat considerablement i sembla que comencen a fer efecte en la borsa els ajuts multimilionaris promesos per alguns estats i bancs centrals per salvar la mala gestió privada de la banca (tot nacionalitzant, així, les pèrdues d'unes elits econòmiques que durant tots aquests anys s'han estat embutxacant beneficis). Però no ens enganyem, això són només petits pedaços o oasis de tranquil·litat enmig del temporal.

El petroli està arribant al seu zenit de producció, cosa que en els propers anys en farà incrementar el preu inevitablement. Si l'especulació financera i els paradisos fiscals no es regulen, seguiran existint elits que s'enriqueixin sense aportar cap valor afegit a la societat. I mentre el *leitmotiv* de l'economia segueixi sent el creixement continu i la pura maximització de beneficis empresarials a tota costa, seguirà existint el perill de noves crisis econòmiques i financeres, però també socials i mediambientals.

Per això ens hem de plantejar noves fórmules. Hem d'exigir als nostres governs una major regulació i control de les activitats especulatives. Però també hem d'apostar per un nou paradigma econòmic basat en el respecte dels Drets Humans i el medi ambient, i centrat en activitats econòmiques reals –i no especulatives– que generin una veritable riquesa, preferentment a escala local, i que la reparteixin de forma justa entre la societat. En aquest sentit, el consum responsable i ecològic, l'economia solidària o les finances ètiques, s'estan mostrant com unes eines –i paradigmes socioeconòmics– molt vàlids i de gran interès social.

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardamar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Operaris treballen sobre un sostre fet d'amiant. Han de dur roba protectora a causa de la perillositat de la matèria. **FLICKR**

Els afectats de l'amiant de Rocalla s'organitzen

En els darrers mesos, els afectats de l'antiga fàbrica Rocalla de Castelldefels s'han organitzat per dur a terme les demandes contra la nova propietària de l'empresa, Uralita SA, a través de la Plataforma Estatal Jurídica d'Afectats de l'Amiant, impulsada pel despatx Col·lectiu Ronda.

Àlex Tisminetzky
Barcelona

Rocalla és una empresa de fibrociment fundada a finals de 1920, amb una plantilla que va arribar als 1.000 treballadors, i que es va configurar com una de les principals empreses del municipi i de la comarca. L'empresa va ser tancada el 1991, després de ser absorbida per Uralita SA.

Els treballadors de Rocalla van estar en contacte directe amb la pols tòxica durant dècades sense cap mesura de prevenció, manipulant-la directament amb les mans o emprant molins per fer-ne pólvores. A causa d'aquestes exposicions actualment centenars d'ells han mort o pateixen asbestosi i altres malalties respiratòries relacionades amb l'amiant.

Nombrosos familiars dels treballadors pateixen les mateixes malalties, provocades per la roba que arribava a casa seva impregnada d'amiant. Finalment, el soterrament de residus d'aquesta pols per tot Castelldefels durant dècades ha provocat l'afectació de veïns de cases properes a la fàbrica.

MANCA TOTAL DE MESURES DE SEGURETAT

Els treballadors de Rocalla i els seus familiars van conviure durant dècades amb la utilització indiscriminada i sense cap precaució de l'amiant, a pesar que les primeres lleis de restricció de l'ús d'aquesta substància es remunten a l'època de la II República, i que al 1960 ja existien normatives que obligaven a portar mascaretes, roba especial i que, sobretot, prohibien expressament el contacte directe amb l'amiant. L'empresa, on es pagaven els millors salaris de la ciutat, no va respectar cap d'aquestes mesures.

La manca de coneixement dels seus drets com a treballadors, molts d'ells immigrants originaris de petits pobles del camp andalús, va permetre l'empresa evitar conflictes fins al tancament definitiu de la planta, causat en gran part per la introducció progressiva de la nova normativa restrictiva a l'Estat espanyol l'any 1980. Durant dècades, molts treballadors que patien molèsties de pulmó eren prejubilats o acomiadats amb simples indemnitzacions.

ELS AFECTATS S'ORGANITZEN

La impunitat de Rocalla semblava assegurada, però la casualitat va voler que una dècada després del tancament de la fàbrica l'espai fos utilitzat per construir l'actual seu de Correus de la ciutat.

Va ser en aquest moment que els delegats sindicals es van posar en contacte amb el Col·lectiu Ronda per estudiar el problema. En organitzar un acte informatiu al centre de la ciutat, les expectatives de convocatòria es van veure superades per l'assistència de centenars d'antics treballadors i familiars.

La Plataforma Estatal Jurídica d'Afectats de l'Amiant ha obert una consulta gratuïta a Castelldefels per als afectats de l'amiant per assessorar-los legalment. En sis mesos, més de 200 persones s'hi han adreçat, i ja s'han interposat més d'un centenar de reclamacions de viduïtat o invalidesa derivades de malaltia professional.

Els advocats laboralistes han comprovat que els treballadors i els seus familiars «han estat víctimes de l'amiant, però també del silenci dels inspectors de treball, dels metges i de la Seguretat Social» per no haver reconegut l'abast dels efectes de la pols tòxica. Segons el Col·lectiu Ronda, a la gran majoria dels afectats no se'ls ha reconegut la malaltia professional (han estat percebent pensions molt inferiors a les que els corresponen) i tampoc s'han reclamat les consegüents responsabilitats de l'actual propietària de Rocalla.

Dades

L'amiant, la pols assassina

La paraula *amiant* prové de la paraula grega 'indestructible', i és un compost de silicats de magnesi i ferro. Per la seva resistència, ha estat utilitzat històricament per a múltiples aplicacions, principalment en la construcció i en la indústria automobilística, la naval i la ferroviària. Des de mitjan segle XX va deixar-se d'utilitzar a gairebé tots els estats europeus perquè era el causant de la malaltia de l'asbestosi i altres patologies cancerígenes del pulmó.

Aquesta pols afecta els intoxicats dècades després de la seva exposició, ja que es conserva al pulmó. Els treballadors afectats a l'àrea metropolitana de Barcelona són, a més dels treballadors anomenats, els estibadors del port (pel transport d'aquesta matèria), els constructors de trens (ALSTOM SA) i les empreses de frens automobilístics.

El sou de l'alcalde...

Crida l'atenció que en temps de crisi Jordi Hereu cobri, sense comptar els plens i els actes extraordinaris, 125.832 euros anuals.

... i el 'conyàs' de la desfilada

Mariano Rajoy va definir la desfilada militar del 12 d'octubre com un «conyàs»... I això que assistir-hi li suposa uns doblers extres a final de mes!

SOLIDARITAT

'Minority report'

Aquesta pel·lícula de ciència ficció descriu una societat en què es pot detenir una persona abans que cometi cap delicte. Un simple pensament delictiu fa saltar les alarmes d'un sistema *revolucionari* de lluita contra el crim.

Aquesta doctrina, tan allunyada de la presumpció d'innocència, sembla que es la que utilitza l'Audiència Nacional davant del que s'ha anomenat *islamistes*. Les dades parlen per si soles: durant el 2007, el 50% dels acusats de delictes de terrorisme *jihadista* van ser absolts. Això sí, el seu alliberament no va ocupar titulars de diaris ni va obrir cap telenotícies.

Un nou exemple d'aquesta estratègia la tenim en la recent sentència del tribunal suprem, que ha absolt 14 dels 20 condemnats a penes d'entre 7 i 14 anys per planejar un atemptat contra l'Audiència Nacional. En aquest sumari es va empresonar l'any 2004 30 persones, 10 de les quals ja van quedar en llibertat sense càrrecs el passat mes de gener, després de passar quatre anys a la presó.

Novembre de 2008

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies
(c. Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:

Gemma Parera Álvarez, Pau Canela, Bernat Costa, Jordina i Laia Sánchez Amat, Carme Roselló, Ester Rams, Albert Ricart, Anna Farré, Jordi Esteban, Agus Giralt, Irene Jaume, Yolanda, Albert Garcia, David Vázquez, Ignasi Mangue, Montse, Núria May, Jordi Soler, Karles Sànchez, Cooperativa Germinal, Assemblea de Can Vies, Eduardo Díaz, Tomi, Lancelot, Roger Vilalta - Castellers de Sants, Mireia Pui, Xavi Pinazo, Roger Sánchez Amat, Joana Garrigosa, Xedes, Gregorio Álvarez, Àlex Tisminetzky, Casal Independentista de Sants i Comissió de Veïns de la Bordeta.

JORDI SÀNCHEZ:

«Les famílies de classe mitjana han abandonat l'escola pública»

Jordi Sànchez és veí de Sants i membre d'algunes entitats del barri. **FUNDACIÓ JAUME BOFILL**

Des de la Fundació Jaume Bofill es publica anualment l'informe d'educació que enguany ha generat tanta polèmica. Aquesta fundació es dedica a promoure projectes i estudis de temàtica social. Alguns d'aquests tenen presència al barri, com ara la Xarxa Educativa de Barri i el projecte Ordit, en el qual joves vinculats a diferents moviments conviuen i coneixen altres realitats i on ha participat Can Vies.

Ester Rams de Pablo, Mireia Pui i Jordina Sánchez Amat
Sants

Què hi ha darrere de la polèmica que aixeca l'Informe Pisa?
Els informes Pisa descriuen una realitat que existeix i que des de fa temps se sap que és així. El que és curiós és que aquest ha estat el primer cop que la publicació d'un informe genera un estat d'ànim contrari. Crec que el que passa és que estem pitjor del que es diu i el professorat de primera línia està desbordat.

En quina situació es troba l'escola pública?
Històricament, l'escola pública catalana era un referent, però això s'ha anat perdent, malgrat que el millor professorat continua estant en els centres públics.

Una de les principals causes d'aquesta situació és la segregació. Les famílies de classe mitjana han abandonat l'escola pública, optant per la concertada. I això és una gran pèrdua perquè són aquestes famílies les que tenen una major capacitat de pressió per exigir estàndards de qualitat.

D'aquesta manera, les escoles cada cop són més homogènies en una societat més heterogènia.

I com es pot resoldre això?
És dificilíssim, perquè s'ha confós el dret a l'educació amb el dret d'elecció de centre. Això ha fet molt de mal però em fa la sensació que cap govern s'atrevirà a canviar-ho.

> «Les escoles cada cop són més homogènies en una societat més heterogènia»

M'explico: caldria que el dret a una educació de qualitat s'hagués configurat com el primer dret, i en canvi l'únic dret que es garanteix i que les famílies exigeixen és el dret a una plaça. El fet que els centres públics hagin absorbit el 81% de l'alumnat nouvingut ha generat una voluntat en les classes mitjanes de *refugiar-se* de la immigració, optant pels centres concertats.

Una manera de resoldre-ho seria que només hi hagués escoles públiques, o la gratuïtat de tots els centres, però n'estem molt lluny, ja que a Barcelona el 60% són concertats.

Quines conseqüències pot tenir la creixent segregació escolar?
En una situació com l'actual, en què la capacitat de l'Estat per igualar la societat és molt petita, l'educació es configura com una eina que pot servir per generar condicions d'igualtat d'oportunitats. Però la segregació escolar reforça aquestes desigualtats i fins i tot diria que posa les bases per a una societat molt més fragmentada.

Com valores l'atenció educativa a l'alumnat nouvingut?
Els seus resultats són dramàtics. A Catalunya hi ha una gran diferència entre l'alumnat autòcton i el nouvingut, força més important que en altres comunitats autònomes. Això vol dir que alguna cosa no s'ha fet bé. No s'hi han dedicat prou esforços i no hi ha valentia per afrontar solucions.

Bé, els polèmics centres d'acollida s'han proposat com una solució.
Sí, però no crec que sigui gaire encertada. Ningú no s'ho planteja, però una possibilitat seria oferir l'ensenyament durant els anys que siguin necessaris en la llengua de l'alumnat, perquè el que cal evitar és que generacions senceres d'immigrants pateixin fracàs escolar.

Com veus l'actitud de la població davant de la immigració?
La desconeixença de l'altre genera por i sembla que serà difícil evitar que socialment es doni una resposta conservadora.

> «En un escenari com el nostre hi ha un fracàs escolar que ronda el 30%»

Però la immigració no és un fenomen nou a Catalunya: des dels anys vint del segle passat hem crescut a cop de migracions. Hem de tenir clar que continuaran arribant persones d'altres països, fins i tot en aquest escenari de recessió. Es tracta d'un fenomen mundial, vinculat a les desigualtats planetàries. A més, Catalunya té un dèficit demogràfic de població en edat laboral.

Fins ara el neoconservadurisme no ha entrat amb tanta força com en altres països europeus, però no tenim cap vacuna per evitar-ho i sembla que hi ha força números perquè arreli.

I com ho veus a Sants?
Sants és un barri amb un teixit associatiu potent, i aquestes xarxes socials hi tenen molt a dir. Crec que el gran repte que tenen és saber crear un lligam social amb la població nouvinguda, ja que els vincles són un molt bon antídot per prevenir els prejudicis i per fomentar la cohesió social.

Sants ha perdut l'últim centre d'educació d'adults que hi havia. Com veus la situació d'altres àmbits de l'educació?
Històricament educació s'ha confós amb enseyament. Tant l'educació de persones adultes, com la formació professional, com les activitats extraescolars han estat molt abandonades, tot i que són fonamentals, sobretot en un escenari com el nostre, en què hi ha un fracàs escolar que ronda el 30%.

Vinyeta

Agenda

[DIJOUS 6 de novembre]
19.30 | Cinefòrum amb la pel.lícula *Mocasa, la lucha port la tierra* [Lloc: Ateneu Rebel, carrer Font Honrada, 32-34]

[DIVENDRES 7 de novembre]
21.00 | Divendres de Faràndula. Nit de rumba-rock amb Naraina [Lloc: Casinet d'Hostafrancs, carrer Rector Triadó, 53. Organitza: Assemblea de Barri de Sants]

22.00 | Concert de blues [Lloc: Can Vies. Organitza: Local d'Assaig, pels represaliats per participar en una acció contra l'empresa d'experimentació animal HLS]

[DISSABTE 15 de novembre]
17.00 | Manifestació «Sortim al carrer contra la seva crisi» [Lloc: plaça Catalunya]

21.00 | Cafeta [Lloc: Can Vies. Organitza: Grup de Suport al Jona]

[DILLUNS 17 de novembre]
21.30 | Coneix el barri: diables i bastoners [Lloc: Biblioteca Vapor Vell]

[DIVENDRES 21 de novembre]
20.00 | Cafeta [Lloc: Can Vies. Organitza: Guerrilla Travolaka]

[DISSABTE 22 de novembre]
21.00 | Festa mexicana [Lloc: Can Vies. Organitza: Projecte de Costa de Chiapas]

[DIVENDRES 28 de novembre]
20.30 | Cabaret [Lloc: Can Vies. Organitza: Teatraviesas]

[DISSABTE 29 de novembre]
17.30 | Manifestació contra de les 65 hores i la crisi. [Lloc: plaça Universitat. Organitza: Campanya contra la directiva de les 65 hores]

21.00 | Cafeta [Lloc: Can Vies. Organitza: BarriSants.org]

A PARTIR DEL 10 DE NOVEMBRE CADA TARDA S'OBRE LA CAFETA DE CAN VIES

A PARTIR DEL 13 DE NOVEMBRE CADA DIMECRES, SOPADOR DE CAN VIES